

Üç ağacın arasında, atılmış çöp poşetleri, gübre kokusu, kendini şehirde hep başkasının yolunu, başkasının arabasını, başkasının havasını, başkasının diş fırçasını kullanırmış gibi hisseden adamın kambur duruşu.

Gürültülü sokaklarda insan kalbinin sesini duyamıyor, kulağındaki insan gürültüsü yalın değil muhtelit ama herkesin bildiği cinsten bir yalnızlığı anlatıyor. Susmaya mecali olmayanların yalnızlığını.

Üç ağacın arasında çöp poşetleri, temiz kalmak için etrafını kirleten insanların arttığı dolu. Ve faydasız bu artık, canlı olmanın en mühim vazifesi ve göstergesi olan büyük çemberin parçası olmaktan çıkmak için çalışıyor insan. Eşyası çürümesin, ne ağaca, ne kuşa, ne toprağa faydası olsun, yediklerini kimse yiyemesin, ne böcek, ne fare dadansın eve, bedeni çürümesin ve mezar taşına dönüşsün, ruhu çürümesin ve adını soytarılar gibi analım hep beraber.

Kaybolmak, örtünmek, sinmek. Üç ağacın arasında kaybolmuş bir mezar anlaşılmayan bir dilden konuşuyor.